בג:

א ככורות כג., ב) יבמות פב.
זבחים עט: חולין לה: לט: ק. לעיל
כב:, ב) רש"ק מ"ז, ד) דלה כרב
חסדה ודלה כרב חייה. ל"ק,
ב) [זבחים קי.], ו) ולה בטיל
כמבטל ולה קה כל"ק, ו) ולה בטיל
כמבטל ולה קה כל"ק, ו) ל"ל

דהאמר. ק) זה כזה. ל"ה. ע) בשר.

ליקת יו [דף כב.], כ) כחולין. צ"ק, ליבטל תריץ אפשר לחולין כו" וה"ל מין במינו לר"ח והס"ד כצ"ל

יעב"ץ], ק) שייך לדף כד., ר) רש"ק דליכא וכ"ג. ל"ק, ש) פירשתי דאיכא טובא. ל"ק,

מ) א"ר זירא, ל"ק, מ) ולא, ל"ק,

ב) ל״ה מ״ז.

הגהות הב"ח

(d) רש"" ד"ה לעולם וכו' לקדשים להיות כחולון כליל ומיכת מתנטלין נתחק: (ב) ד"ה לימו אליברה דרב חסדא דלם כרכי חייה וכי דאין נמוא בי טומיה ובא דאין נמואי בי טומיה ובא"ה לא מבטל ליה

וכו׳ שיריים מי הוו נ״ב ואם כו

הוה כמו ריבוי סולת לאידך

מוסף רש"י

דרב חסדא סבר בתר מבטל אזלינן. אליכא דר' יהודה אמרה במנחות דאמר מין במינו

לא בטיל מין בשאינו מינו בטיל

ומני רב חיים נבלה ושחוטה

ואשמועינן רבי חייא דכי אמר ר' יהודה היכא דאפשר לו

להיות כמותו אבל אי אפש

להיות כמועט בהלכומיו הוי מין במינו ואי לא הוי מין בשאינו מינו, הלכך כזית נכלה שנתערבה בהרבה זימים של

שחוטה בטלה כמי שאינה שם

בשאין מיני הוא דאי אפשר לשחויה שהוא המכטל להיות לשחוטה במנבל הנגלה אבל שחוטה שומערכה בנבלה דרובה נבלה אין השחוטה בטלה לכיות הטוגע בהן טמא ודאי לשרוף תרומה על מגעו, לפי שאפשר לנבלה שהיא המכטל שאפשר לנבלה שהיא המכטל

שאפשר לנבלה שהוא המבטל

שתעשה טהורה כשחוטה דלכי

ואינה

הוו ליה

והנוגע בהן אין טמא, בשאין מינו הוא דאי ל

בטלות זו בזו לר׳

לם א מיי׳ פי״ב מהל' מעה״ק הלכה יז וע״ש ופ״ה מהלכות מלה הלכה כ טוש״ע א"ח סימן תנה סעיף ו:

שימה מקובצת

ש בור באקובברנ
קו ליבא דרבי יהודה
כר. פיה ואי קשיא כר חריץ
דרבי יהודה לא אמר דאין דם
מבטל דם אלא כשהום קדשים
רוב על דם החולין והכי קאמר
לא מבטל ליה דאפשר למבטל
להיות כבטל ולא הוי זריקה
להיות כבטל ולא הוי זריקה
דרם חיה לא בטיל ולא נהריא דנהי דלא בטיל מ״מ יש בילה וראוי [לזריקה] דלא גרע מדם שנתערב במים ואומר ר"י דלרב שנתעו ב במים ואומו דיי זירוב חסדא ודאי נאמר [ר׳ חייא] תנא הוא ור׳ חייא פליג אתנא דובחים ואומר דלעולם לא אמר דובחים ואומר דלעולם לא אמר
יהורה דאין דם מבטל דם ולא
תלי בחזותא אלא במבטל
כבטל, חו״ה: כן והא הכא כיון
דקמיץ [ליה] מחד אידך מה
שנשתייר ממנחה זו הו״ל
שירים ומנוהה אחרת שלא
שירים דיכול מהלחר שלא נקמצה הו״ל טיבלא ולא קא מבטל להו שירים לטיבלא ואע"ג דטיבלא רוב על השירים מיהו אי אפשר שלא ירבה שתי פרידות מסולת של שירים על פרידות מסולת של שירים על פרידות מסולת של סולת דטיבלא פרידה אתר של סולת דטיבלא כז ע"א) אי אפשר שלא ירבו שלי פרידות של עפר הבית על פרידה אחת של רקב ומבטל ליה המא מבטל ליה המא מרשל היובלים אומפיה לא מבטל ליה המא שייבר שוביבלי היובלים. שירים לטיבלא: גן אלא למ״ד בתר מבטל אזליי שירים כוי הקשה בקונט׳ ולמ״ד בתר בטל אולינן מ'ניחא אמאי לא אמרי שיבטל הקונק א) לשירים שיבטל הקונקן א) לשירים והירץ אי לפסול שירים הא אמרי שירים שחסרו בין העודה הקטרה מקטיר קומק על הקו ואי משום יתר דטבלא יתר או בהוסי במלים אין באר לא נהיא כדהקשה בחוסי משום פסול יתר לא נהיא בדאי שיך שפיר ונבטלי טבל לשירים משום פסול יתר לא מדנו או אל קמן ונבטלי טבל לשירים משום פשילה פרק אול מנתות הקאר אל אל מקון או אל אל קמן שילה פרק אול מנתות הקארם היא לימיים או בילה פרק אול מנתות הקארם אזלינז מי ניחא אמאי לא אמרי . . שילהי פרק ואלו מנחות דקאמר שילה פרן ואלו מנחות קאמר תייר כל המנחות שריבה במדת שרונה כי ומפרש הקונטרס לשם כי טעמים חד משום דאם שמשרון שמא קמק בו מן הריבוי קצתו לא קמק הכל מן השרון וההי קומץ חסר להך פיי דהתם ניחא הכא דהתם דוקא פסול משום דמעורב הכל לאברו אוד בי לאברו אודה לאברו אודה בי לאברו אודה בי היבו לאברו אודה בי לאברו אודה בי היבו לאברו אודה בי לאברו אודה בי האיב "אוד בירול לאברו אודה בי לאברו אודה בי לאברו אודה בי האיב "אוד בירול לאברו אודה בירול ב אבל האי דיכול לקמוץ מזה בפני עצמו לא פסול משום יתור וגם לפי׳ השני דפ״ה [לא קשה] וגם לפי השני דפייה (גא קשה; דטעמא דפסול משום דכתיכי בשרון עשרון לעכב מצינו למימר דאינו מעכב רק היכא שעירבן בכלי אחד האינו יכול לקמרן אלא בתערובת אבל הכא דיכול לקמרן מכל חד בפני עצמו לא מיפסל כלל. כך נראה דיכול לקמרן מד לא מיפסל כלל. כך נראה לא בריים חייל: ד'ל נידאה דל בריים "דל: ד'ל וימא מתניתון דלא כרבי חייא. מכאן ראיה לפי׳ ר״י דלא פריך אלא לרבי חייא אבל לתנא דזבחים דפ׳ התערובת ניחא דאמר אין דם מבטל דם ואזיל בתר חזותא והני תרי מנחות תואר אחד להם ותני תרי מנחות תואר אחד להם
דאי ס"ד דר' חייא לא פליג
אתנא דתתם לימא מתני דלא
כמאן, תו"ח, תיבות אליבא דרב
חסדא נמחק: ס] ונאמרה
הקטרה בשירים כו' אין שירים
מבטלין (שוח) הקומץ ומש"ה
אי מבטלין (שוח) הקומץ ומש"ה
אי מליי שומים לאי מרש"ח לאי מרש"ח לאי מרש"ח בשירים ביי לא בטלי שירים לטבל דבטבל לא פטלי שירים לטכל דכטכל שירים אינם שירים וקומץ שירים אינם יכולין לבטל דאין שירים כמו דאין קומץ מכטלין שירים כמו דאין קומץ מכטלין שירים כמו דאין קומץ הוקמן דאין האינים בטטלין שירים כמטלין לא בטל נמחק: ז) חיבות והור ליה כר הלא כרבי חייא נמחק: חברה: פון מנו אי רבנן כר חבר מכטל נשלו נולין ניונה [בר] בשירים או בשיריה של בשירים לאו נולין ניונה [בר] בשלמא למ״ד בתר מכטל בשלמא למ"ד בתר מבטל אזלינן דהיינו שירים בטל הוי כמבטל ומש״ה לא מבטל להו

מבטלא לשיריים דליהוי כריבה סולתה ובקונטרס פירש טעמא אבל עדיין קשה דליהוי כשירים שחסרו בין קמיצה להקטרה וי"ל דקיימא לן כרבי יוחנן דאמר בפ"ק (לעיל ט.) מקטיר קוותן עליהם טעמא דרבי חייא ובהא פליגי דרב חסדא סבר ובילה בשחוטה ור׳ שמעון בן לקיש חזר בו:

ולא מבטדי שירים דשיבלא. השתא ניחא ליה האי דטיבלא לא

ליבוא דלא ברבי חייא. משמע מתוך הלשון דפשיטא ליה ר) דאיכא דמפליג על רבי חייא ולעיל ש פירש טובא דלא כוותיה:

התם כר' זירא. בסמוך אנתערב קומלה בשיריה אמרה רבי זירא לעיקר מלחיה משום דלא מיתריץ כלל בענין אחר ועוד בפרק השוחט והמעלה (זבחים קי.) על הא דתנן קמנה ואחר כך חזר קומנה למוכה והקריבה בחוץ חייב פריך ונבטלו שיריים לקומץ ומשני ס רבי זירא נאמרה הקטרה כוי ולא משני זירא לאמרה הקטרה כוי ולא משני כדרבי זירא א אלא אהגך ערתי איממר עיקר מילמיה: תיבלה בא! בקצח עיקר מילמיה: בו'. כ) (כדתניא) לענין מלה מיתניא כדקתני מנה היא אלא שנקראת מנה מתובלת ובתוספתא דפסחים (פ"ב) תני כה"ג יולאין במלה מחובלת אבל ברייתא זו לא אשכחן, לא במנחות ולא בפסחים: קסלקא דעתך ראפיש לה תכלין מפי ממצה. אע"פ שאין דרך לעשות כן פעמים שנאספין תבלין במקום אחד ואכל

מחותו לד שיש בו רוב תבלין: אלא למ"ד בתר מבטל אולינן תכלין מי קא הוו מצה. יש לתמוה דמדמי ההיא דלעיל שהטעם שוה להך דהכא שאין הטעם שוה דכיון שיש בתבלין טעם מנה ראוי לנאת ידי חובתו כדאמרינן בפ׳ התערובות (זכחים עח. ושם) עשה עיסה מן חטים ומן אורז (ומן שעורים ואורז) אם יש בו טעם דגן חייב בחלה ואדם יוצא בו ידי חובתו בפסח ול"ל דהך שמעתא פליגא אההיא דהתם ואין להקשות אההיא דתערובות מהא דאמרינן בערבי פסחים (פסחים קטו.) לא ליכריך איניש מלה ומרור בהדי הדדי דלמא אתי מרור דרבנן ומבטל למנה דאורייתא דהתם חוזק המרירות הוא דמבטל טעם המלה אבל אורז לא מבטל טעם דגן ועוד יש לפרש דהתם כשאוכל כזית מצה דכי מבטל ליה מרור ליכא טעם כזית מלה אבל אם אוכל הרבה שרי: בי סדיק רב בהנא אשכחינהו לבני רבי חייא. מכאן יש סייעתא לפי׳ הקונטרס שפירש בפרק בתרא דגיטין (דף פד:) דבימי רבי חייא עלה רב כהנא מבבל גבי כילד יעשה יטלנו ממנה כו' דקאמר מאן תנא אמר חוקיה ר"ש בן אלעור היא ורבי יוחנן אמר דילכון אמר הואיל וקנאתו ליפסל בו ופי׳ שם בקונטרס דלחזקיה רבו היה אומר שרב כהנא עלה מבבל כמו בנו של רבי חיים שהיה מבבל ורבי יוחנן שחל הרבה ספיקות לרב כהנא כדאיתא בפ׳ בתרא דב״ק (דף קיז:) והיו מקשים לפי׳ הקונטרס דמשמע שכבר שכיב בבן רבי חייא כשעלה רב כהנא מבבל

רבי יהודה בתר חזותא אזיל ואידי ואידי מין . במינו הוא אלא אליבא דרבי חייא ¢דתני רבי חייא גבילה ושחומה במילות זו בזו רבי חייא אליבא דמאן אי אליבא דרבגן הא אמרי עולין הוא דלא מבמלי אהדדי הא מין במינו במיל ואי אליבא דר' יהודה יכל מין במינו לר' יהודה לא במיל 16 לעולם אליבא דר' יהודה וכי קא אמר ר' יהודה מין במינו לא במל ה"מ היכא דאפשר ליה למיהוי כוותיה אבל היכא דלא אפשר ליה למיהוי כוותיה בטל ובהא קא מיפלגי דרב חסדא סבר בתר מבטל אזלינן ור' חנינא סבר כתר בטל אזלינן תגן שתי מנחות שלא נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשרות ואם לאו פסולות יו והא הכא כיון דקמיץ ליה מחדא אידך הוה ליה שירים ולא קא מבטלי שירים לטיבלא מני אי רבגן הא אמרי עולין הוא דלא מבטלי הדדי הא מין במינו במל אלא פשימא רבי יהודה בשלמא למ"ד בתר בטל אזליגן בטל הוי כמבטל דלכי קמיץ מאידך הוו להו שירים כי הני יו אלא למ"ד בתר מבטל אזלינן שירים מי קא הוו מיבלא לימא זו מ(אליבא דרב חסדא) יידלא כרבי חייא התם כדר' זירא דא"ר זירא נאמרה סהקטרה בקומץ ס ונאמרה הקטרה בשירים ס מה הקטרה האמורה בקומץ אין הקומץ מבטל את חבירו אף הקטרה האמורה בשירים אין שירים מבמלין את הקומץ ת"ש הקומץ שנתערב במנחה שלא נקמצה לא יקטיר ואם הקמיר זו שנקמצה עלתה לבעלים וזו שלא נקמצה לא עלתה לבעלים ולא קא מבטיל ליה מיבלא לקומץ מני אי רבנן הא אמרי עולין הוא דלא מבמלי הדדי הא מין במינו במיל אלא פשימא ר' יהודה בשלמא למ"ד בתר מבטל אזליגן מבטל הוי כבטל דכל פורתא חזי למקמץ מיניה יו והוי ליה מין ומינו ומין במינו לא בטל אלא למ"ד בתר בטל אזלינן קומץ מי קא הוי מיבלא יו לימא דלא כרבי חייא הא נמי כדרבי זירא ת"ש נתערב

וכבר פירשתיה למעלה יו דכל פורתה ופורתה חזי למקמן מיניה. הי לה נתערב: לא יקטיר. דאין מלות החטרה אלא בקומץ: **מיבלה** הקטרה אלא בקומץ: **בקנח.** לעיסת פסח: כתבלין. כלומר יצאה מתורת מלה בתבלין 0: דיקא נמי דקחני

מלה היא. אלמא רובה מלה: קומצה יו בשירים של חברתה לא יקטיר ואם שביסא. כלי ששם בוללין מנחה: הקטיר עלתה לבעלים והא הכא דלא הוי מבמל כבמיל יולא קא מבמלי ליה שירים לקומץ 🕫 מני אי רבגן וכו' יו א"ר זירא נאמרה הקמרה בקומץ ונאמרה הקמרה בשירים מה הקמרה האמורה בקומץ אין קומץ מבמל את חבירו אף הקטרה האמורה בשירים יו שירים מבטלין את הקומץ ת"ש אתיבלה בקצח בשומשמין ובכל מיני תבלין כשרה מצה היא אלא שנקראת מצה מתובלת קא סלקא דעתך דאפיש לה תבלין מפי ממצה בשלמא למאן דאמר בתר במל אזלינן במיל הוי כמבמל דלכי מעפשא הוי לה כתבלין אלא למאן דאמר בתר מבמל אזלינן יפ תבלין מי קא הוו מצה הכא במאי עסקינן דלא אפיש לה תבלין דרובה מצה היא ולא במלה דיקא נמי דקתני מצה היא אלא שנקראת מצה מתובלת ש"מ כי סליק רב כהנא אשכחינהו לבני רבי חייא דיתבי וקאמרי עשרון שחלקו

דחוקיה רבו של רבי יוחנן היה כדמוכח בפרק אלו קשרים (שבת קיב:) וכשעלה רב כהנא היה רבי יוחנן זקן ויושב בישיבה דמסרחי ליה גביניה והתלמידים יושבים לפניו שורות שורות ורבי שמעון בן לקיש לומד לפניו והשתא אינה קושיא דעל כרחך בימי חזקיה עלה כדמוכח כאן ושמא כמה פעמים עלה דאשכחן עדיין שעלה בימי רבי שמעון בר רבי שהיה חבירו של רבי חייא דאמריגן בזבחים בפרק

ומזו בפנ^{י,} עצמה: י) אמר רבי זירא נאמר הקטרה כו׳ הכא הוא עיקר מילתיה דר׳ זירא משום דקשיא בין למ״ד דאוליי בתר מבטל ובין למ״ד דאולינן בתר בטל אבל זירא נאמר הקטרה כרי הכא הוא עיקר מילתיה דר׳ זירא משום רקשיא בין למ״ד דאזלי. בתר מבטל ובין למ״ד דאזלינן בתר בטל אבל לעיל לא קשה אלא למ״ד דאזלינן בתר בטל לא א שר י זירא וליד. כראמר רבי דרא דהכא אמר "ידרא למ״ד אמר משום דרים לדר בי דרא דהכא אמר "ידרא למ״ד לא משום לא למ״ד דאזלינן בתר מבטל לא שרים בין לוב הסדא בין לרב היותא: חלץ און שיים הים בטלין את הקומן לפיכך לא מבטלי שירים לטיבלא שהירים נומים אות בין לוב הסדא בין לרב היותא: חלץ בל בין בין לבי בין בין לוב בסדלי שירים ובמוחת כתים ובמוחת כתים ובמוחת כתים ובמוחת בין לא בטלי ופירש ביין בין לא בטלי ופירש בין לא בטלי לובין לא בטלי ללובן שוות בלילן מווית ובל עב מה מרבה בכיול לא בים לילן מווית ובליע במה למרבה עב לילן מווית ובליע במה למרבה על של חלין והבין לאו מווית בין לאו בירבה דיל לאון מרבה לילן מווית ובליע במה לרבה על של חלין והבין באלים הוא לא קרשים הואל ואין המים וביר ברי והודה אומר אין דם קרשים מבטל על של חולין והבין קאבר רואן אתו באיל הוא מים וכשר של קרשים הואל ואין המים ניביר בין יודב קרשים מבטל בין הואל בין לא בלי להיי היא לא מביר בין לא מביר להיי מיא לא ברבי אין מוכא לו להיית כמוחו וחיבות והוד לאון בין לאוד שהואל מבטלין זה את זה: כל) בקצה כוי הא נמחק: ים וממאי דלא: יש) דתיהוי ריבה אות כ׳ נמחק: כן מיביב חזקיה כשעלה:

א"ר חייא ולא שחוטה בנבילה ורבי חנינא מפרש איפכא: לעולם אליבא דרבי יהודה כו'. ואי השיא גבי דמים דא"ר יהודה לעיל") אין דם חולין מבטל דם קדשים בשלמת לרבי חנינת הכת אפשר לקדשים להיות (א) כמבטלין ?) כחולין שכשילין לילה אחד יצא מקדושתו כחולין אלא לרב חסדא י) ליבטל דהא אי אפשר לחולין להיות כקדשים וה"ל מין בשאינו מינו מין לרב חסדא והוי דלא כר' חייא: הוה ליה שירים. מה שנשתייר ממנחה זו ולא מבטלי שירים דהך מנחה לטיבלא דאידך מנחה מה שנתערב שאין ניכר דלהוי ליה כמנחה שחסרה קודם קמינה מו] מו אלא מיהוי קמילה לאידך: **עולין הוא דלא** מבטלין. ושירים לאו עולין נינהו: (כ) לימה דלה כרבי חייה. דחמר לה אמר ר׳ יהודה דאין בעל יין אם לא היכא דאפשר למיהוי כוותיה. יח] ואמאיט דלא מבטל ליה טיבלא לשירים דתיהוי ים כריבה סלתה לא מצי למפרך לרבי חנינא דנימא מהכא דבתר מבטל אזלינן דאי בתר בטל אזלינן שיריים מי הוו טיבלא דאי נמי בתר בטל אזלינן וטיבלא מבטל לשיריים לא הוה ריבה סלתה דבטל כמאן דליתיה דמי ולא אייתר ליה: הקטרה בשירים. כי כל שאור וכל לבש לא תקטירו ממנו אשה לה' (ויקרא ב) ואמרינןם) כל שממנו לאשים דהיינו שירים הרי הוא בבל תקטירו אלמא איכא הקטרה בשירים: אין הקומן מבטל את חבירו. דהאש אפיי בן רבי יהודה מודה דלא פליג רבי יהודה במתני' אנתערב קומלה בקומן חבירתה: הקומן שנתערב. מתני' היא

בתר חזותה אזיל. יג] דקאמרייו) לעיל אין דם מבטל דם ואע"ג שא"א א) בכורות כנ., ב) יבמות פב

לה להיות כזהם ה"נ אזיל בתר חזותא והואיל ושניהם מין יד] כשרש

אין בטלים זה בזה: בטלות זו בזו. ורבי חנינא ורב חסדא מפרשי

מסכמה וחינה לחינה מסכמה משוב לינה לגד ביצה שוב אינה קרויה בכלה (ביצה לה). באמר הקטרה בקומץ, וקמן והסטירה בשריים. והמטר הקטירו ממנו אם לל הקטירו ממנו אם לל הקטירו ממנו אם לל הלינו הסינו החינו השינו השינו השינו השינו השינו השינו שירים בכל מסטירו השינו השינו שירים מונוית השינו שירים מונוית השינו שירים מחומית השינו שירים מחומית של מחומי ובחים קי.). שימה מקובצת (המשך)

משום ב) חרב שריבה שמנה המנחות שריבה במדת עשרונן . פסולות ופרש״י שם טעמא שאם מדד בעשרון גדול או שנתן עשרון ומחצה הו"ל כקומץ מן החצי היתר ונמצא בקומץ מן החצי היתר ונמצא שאין לעשרון קומץ שלם והו״ל קומץ חסר והאי טעמא לא שיין הכא כיון דיכול לקמוץ מזו בפני עצמה ועוד פרש״י שם פי׳ אחר דטעמא דרבה במדת עשרונן

מכמטל ומש"ה לא מכטל להו שירים המחיר לא האפ"ה לעיל דאפי" מין במינו יבש ביכש בטל אפ"ה סולת בסולת חשיב לח בלח וכן משמע שירים. לטיבלא דהצ"ל מין במינו יבש ביכש בטל אפ"ה סולת בסולת חשיב לח בלח וכן משמע בפרק בתרא דמהכת בינו ואנא" לא קא מבטל להו בפרק בתרא דמהכת בינו אנא"ל לה"ב המרא להו"ד לה"ל מים לה"ל היב"ד ומה דלא מבטל להו לשירים להור כיבוים אולהין בל מים לה להי בריבי ומיא לרב חסדא ולחיים לימיבים לה בינו להור בינו להורים בינו להורים להורי